

*Βουλή κάμαν ἑτοεῖνοι οἱ Ἑβραῖοι
να μᾶς πιάκουν τὸ Κριστό*

Μαρτάν. 2) Τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῶν αἵρετῶν ἀντι-
προσώπων τοῦ λαοῦ λόγ. κοιν.: Ἄσμ.

*Δὲ σοῦ 'πα γῶ, Δυσσέα μου, δὲ σοῦ 'πα γῶ, παιδί μου,
μὲ τὴ βουλή μὴν πιάνεσαι, μὲ τοὺς καλαμαράδες;*

Εὐβ. 3) Τὸ κτήριον ὅπου στεγάζεται τὸ κοινοβούλιον,
βουλευτήριον λόγ. κοιν.

βούλημα τό, Ἰων. (Κρήν.) Ρόδ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ.
Περὶδ. Βυζ. Βλαστ. 364 βούλ-λημαν Κύπρ. 'ούλημα
Χίος βούλισμα Κρήτ. Σίφν.—Λεξ. Βυζ. βόλιγμαν Πόντ.
(Τραπ.) γούλισμα ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ, παρ' ὃ καὶ βουλίζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Βύθις, κατάδυσις, καταποντισμός Πόντ. (Τραπ.)
Λεξ. Περὶδ. Βυζ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. β) Πληθ.
βουλήματα ἢ 'ουλήματα, ἢ δύσις τοῦ ἡλίου Χίος—Λεξ.
Βλαστ. γ) Ἡ πλήρωσις τοῦ στόματος δι' ὕδατος
καὶ ἡ ἐκσπενδόνισις αὐτοῦ μεθ' ὀρμῆς Ρόδ. 2) Κατά-
πτωσις, καθίζησις ἐδάφους Κρήτ. Ρόδ. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούλισμα Κρήτ. Βουλίσματα Κρήτ.
'Ουλίσματα Κάρι. β) Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύναται
τις νὰ βυθισθῇ Κύπρ.: Τὸ χωράφιν ἔδει βούλ-λημαν τῶν
βουλ-λοῦν τὰ κτηνά. γ) Ἀγρὸς λιπαρὸς ἔνεκα τῆς συσ-
σφρευμένης ἐν αὐτῷ ἰλύος (κυρίως ἐν ᾧ οἱ πόδες βυθί-
ζονται εἰς τὴν ἰλὺν) ἄγν. τόπ. δ) Βύθις ἐντὸς λάκκου
τοῦ λίνου ἢ τῆς καννάβεως πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν ἰνῶν
τοῦ φλοιοῦ Κύπρ. ε) Κοιλότης σχηματιζομένη εἰς
πρᾶγμα τι ἐκ πίεσεως ἢ κτυπήματος Κύπρ.: Τὸ βούλ-λη-
μαν τοῦ τέξερε. Συνών. βουλημάδα, βουληματιά. 3)
Κατακρήμνισις, κατεδάφισις Ἰων. (Κρήν.)—Λεξ. Περὶδ.
β) Κατακρήμνισμένος τοίχος ἀγροῦ Σίφν. Συνών.
βουλησιᾶ, βουλιάχτρα 4, βουλίστρα.

βουλημάδα ἢ, ἀμάρτ. βουλισμάδα Πάρ. Σέριφ.
βουλ'σμάδα Πάρ. (Λευκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).

Βούλημα 2 ε, ὃ ἰδ.

βουληματιά ἢ, Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -εᾶ.

Ποσότης ὕδατος ὅση χωρεῖ εἰς τὸ στόμα. Συνών.
γουλζᾶ.

βουληματιά ἢ, ἀμάρτ. βουλ-λημαδικιά Κύπρ. βου-
λισματιά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-εᾶ. Ἡ λ. καὶ ἐν τῇ Πεντατεύχ. Hesseling 423.

Βούλημα 2 ε, ὃ ἰδ.: Ὅσον τῷ ἐδύλωσαμεν τὸ δῶμαν,
ἤρτεν τῷ ἐπάτησεν μέσα 'ς τὸν πηλὸν τῷ ἑκαμέν τον οὐλ-
λον βουλ-λημαδικιᾶς Κύπρ. Ἐκαμε βουλισματιά ἐκεῖα ποῦ
χτύπησε Κρήτ. Ὅλο βουλισματιᾶς εἶναι τὸ τοικᾶλι ἀπὸν
τοιοῦ χτύπου ἀπὸν τοῦ 'χει δοσμένους αὐτόθ.

βούλησι ἢ, Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)—Λεξ. Δη-
μητρ. βούλησ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βούλησις.

Βουλὴ 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί νὰ κάνουμε, ἔτσι ἦταν
ἡ βούλησι τοῦ Θεοῦ Καλάβρυτ. || Ἄσμ.

Χωρὶς ἀγγέλου βούλησιν ἐμπήκε μέσ' 'ς τὸν Ἄδην
Νίσυρ.

βουλησιᾶ ἢ, Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ.

Κατερειπωμένος ξερότοιχος. Συνών. βούλημα 3 β,
βουλιάχτρα 4, βουλίστρα.

βουλητός ἐπίθ. Σύμ. βουλιστός Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ, παρ' ὃ καὶ βουλίζω.

1) Βυθισμένος Σύμ.: Βουλητὴ κάεται ἡ βάρκα. 2)
'Ερειπωμένος, κατεστραμμένος Μύκ.: Βλέπει τὴ δουλειά
οὐλὴ βουλιστὴ τσαὶ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει (ἐκ παραμυθ.)

3) Οὐδ. οὐσ., οἰκία ἐρειπωμένη Μύκ.

βουλι τό, Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουλίε.

Μικρὸς ἀλέκτωρ. Συνών. κοκοράκι, πετειναράκι.

βούλια ἢ, Θεσσ. (Αἰβάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

1) Τόπος πάσχων συχνὰ καθίζησιν καὶ μάλιστα μετὰ
βροχὴν πολλήν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. 2) Τέλεσμα
Θεσσ.

βούλιαγκας ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ακας διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. βούλιακας.

Βαθὺ μέρος κοίτης ποταμοῦ, ὅπου τὸ ὕδωρ ἀνακό-
πτει τὴν φορὰν του περιστρεφόμενον.

βούλιαγμα τό, σύνθηθ. βόλᾶγμα Πόντ. (Κερασ.)
βούλιαμα Πελοπν. (Ἀργολ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ. ἄ. βούλιασμα σύνθηθ. βόλᾶσμαν Πόντ. (Τραπ.) σβού-
λιασμα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

1) Καταβύθισις, καταπόντισις σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κε-
ρας. Τραπ.) β) Τὸ ἐκτόπισμα τοῦ πλοίου Λεξ. Δημητρ.:
Τὸ βούλιαγμα τοῦ καραβιοῦ εἶναι τόσοι τόνοι. 2) Τὸ μού-
σκεμα ἐντὸς ὕδατος τῆς ξηρᾶς λινοκαλάμης διὰ νὰ κα-
ταστῇ εὐχερὴς ἡ ἀποφλοίσκισις ΠΓεννάδ. 619. 3) Ἡ
κάλυψις ἐντὸς λάκκου τοῦ κορμοῦ τῆς ἀμπέλου ἀφιεμέ-
νων δύο κλάδων ἐκατέρωθεν πρὸς βλάστησιν Πελοπν.
(Ἀργολ.) 4) Κατεδάφισις, κατακρήμνισις, ἐπὶ οἰκίας,
τοίχου κττ. πολλαχ. β) Καθίζησις τοῦ ἐδάφους πολλαχ.
γ) Τὸ μέρος τὸ ὑποστάν καθίζησιν Εὐβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βού-
λιαμα Αἰτωλ. Βούλιασμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Βουλιάσματα Εὐβ.
(Ἐπισκοπ.) 5) Πτώσις τοῦ ἐδάφους, βαθούλλωμα, λάκ-
κος Λεξ. Δημητρ.: Ὁ δρόμος ἔχει βουλιάγματα. 6) Με-
ταφ. ὕλική ἢ καὶ ἠθικὴ καταβαράθρωσις, καταστροφὴ
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

βουλιαγμός ὁ, Ἡπ. βουλιασμός Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

Καταποντισμός ἐνθ' ἄν.: Κακὸς βουλιαγμός! (ἀρά) Ἡπ.

βουλιάζω, βολᾶζω Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) βουλιάζω
κοιν. βουλιάζου πολλαχ. βορ. ιδιωμ. καὶ Πελοπν. (Κίτ.
Μάν. Τσακων.) β'λιάζου βόρ. ιδιωμ. βουλιάν-νου Λυκ.
(Λιθύσσ.) βουλιάνω Κρήτ. κ. ἄ. σβουλιάζω Πελοπν.
(Δημητσάν.) βουλῶ Ἄνδρ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κρήτ.
Σκίαθ. βουλῶν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) β'λῶ Σκόπ.
β'λῶν Σκῦρ. βουλῶν Ζάκ. Πελοπν. (Αἶγ. Κλουτσινοχ.
Λάστ. Τρίκκ.) κ. ἄ. βουλῶν Εὐβ. (Ὀρ.) Ἡπ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Σουδεν.) β'λιάου Β.Εὐβ. Σκόπ. σβουλῶ
Πελοπν. (Μεσσ.) σβουλῶν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Με-
τοχ. βιλιαγμένος Ἡπ.

